

HỒI 587

Tù Giản Hội Chiến

Vương Thế Sung và Khấu Trọng lên thành lâu, quan sát tình thế quân địch. Quân Đường bắt đầu tập hợp binh lực bên ngoài hai lều trại, điều động rất có trật tự, nhanh nhạy linh hoạt, đúng là quân dung hung thịnh, sĩ khí như hồng, trang bị đầy đủ, huấn luyện bài bản.

Vương Thế Sung khẽ thốt bên tai Khấu Trọng: “Trẫm sai rồi, Thiệu soái có cách gì bố cứu? Nên cố thủ hay nghênh chiến?”

Khấu Trọng giật mình, đúng là Vương Thế Sung đã khiếp sợ, mất hết lòng tin cho nên trong lúc bối rối mới hạ giọng cầu xin mình. Kiểu cầm quân thay đổi thất thường thế này rất nguy hiểm, khiến cho y có thể đưa ra phán đoán sai lầm.

Gã ngưng thần nhìn kỹ địch trận, binh lực khoảng năm vạn người, năm ngàn người còn lại có lẽ ở lại giữ trại. Ở giữa toàn là bộ binh, hai bên cánh và trước sau đều là kỵ binh. Bộ binh ở giữa chia thành chín tổ, mỗi tổ khoảng ba ngàn người, do đội ngũ ở các loại binh chủng khác nhau hợp thành, lần lượt sử dụng các loại binh khí như nỏ, cung, thương, đao, kiếm, thuẫn, cự mã... Có thể tưởng tượng, khi tác chiến, dưới sự chỉ huy của Lý Thế Dân, trận pháp biến đổi vô cùng, lúc nào cũng có thể nhắm vào kẻ địch mà đưa ra những cách ứng biến có hiệu quả nhất.

Khấu Trọng thấy uy thế quân Đường như vậy, cũng bất giác lạnh mình, từ đó có thể suy đoán cảm giác của bọn Vương Thế Sung. Gã không khỏi căm ghét Vương Thế Sung, nếu Vương Thế Sung chịu nghe lời gã, xuất quân trước Lý Thế Dân một bước, đã không cần bị Lý Thế Dân chiếm mất tiền cơ, khiến bây giờ cả gã cũng cảm thấy tiến thoái lưỡng nan.

Nếu Tù Giản là ngôi thành kiên cố như Lạc Dương, Trường An, hoặc tệ lắm cũng như Lê Dương hay Hồ Lao, gã không cần suy nghĩ cũng chủ trương cố thủ trong thành, dựa vào thành trì vững chắc và lực phòng thủ mạnh mẽ để tiêu hao lực lượng của quân Đường, chỉ đáng tiếc Tù Giản là một thành trì nhỏ, chẳng thể nào chứa nổi hơn hai vạn quân Trịnh, chỉ đành dựng trại dựa vào thành để chống lại địch quân mạnh mẽ.

Dương Công Khanh và các tướng khác đến bên cạnh Vương Thế Sung và Khấu Trọng, đợi nghe chỉ thị của Vương Thế Sung, mà Vương Thế Sung lại đang đợi Khấu Trọng.

Đại tướng tâm phúc của Vương Thế Sung, Bạt Dã Cương, kẻ có thân hình to dềnh dàng, mặt mũi thô kệch, có huyết thống người Hồ, phân tích: "Giai đoạn động viên của kẻ địch sắp hoàn thành, nếu bây giờ bọn ta ra trại nghênh chiến, trong lúc gấp rút, trận thế chưa thành, kẻ địch tràn tới, nếu bọn ta chẳng chống nổi, chắc chắn sẽ thua to. Theo ý của thần nên cố thủ là vững chắc nhất."

Gần một nửa số trong hơn mười tướng lĩnh đều gật đầu đồng ý.

Cả Dương Công Khanh cũng thở dài: "Bọn ta đã đánh mất thời cơ hội chiến ở ngoài trại."

Khấu Trọng biết Dương Công Khanh nói cho mình nghe, tỏ ý rằng không ủng hộ chặn đánh kẻ địch trong tình hình này. Hít sâu một hơi, tinh thần đi vào cảnh giới "tĩnh trung nguyệt", nếu cả gã cũng mất ý chí chiến đấu, trận này chắc chắn sẽ thua.

Gã ung dung cười nói: "Nếu bọn ta vẫn cố thủ, Lý Thế Dân sẽ có phản ứng gì, là xua quân tổn công mạnh mẽ hay là thu binh?"

Vương Thế Sung chợt nhíu mày: "Thật kỳ lạ, bọn chúng không chuẩn bị công cụ lấp hào công thành."

Lang Phụng cố lấy lòng Vương Thế Sung: "Có thể thấy Lý Thế Dân chỉ là khoe khoang thực lực, giễu võ dương oai, bọn ta cứ mặc ỳ."

Đại tướng Trần Trí Lực trầm giọng nói: "Chiến tích công lao của Lý Thế Dân đều lo do thủ thành mà có được, ỳ không giỏi công thành, cho nên bọn ta cứ quyết định cố thủ, Lý Thế Dân cũng chẳng làm gì được."

Khấu Trọng thầm than, Lý Thế Dân vừa là chuyên gia thủ thành, đương nhiên hiểu hơn ai hết ưu điểm và nhược điểm của thành trì, biết thủ rồi mới biết công. Thật ra Vương Thế Sung và các đại tướng dưới trướng đều bị uy danh vào thực lực bây giờ của Lý Thế Dân dọa đến nỗi không dám nghênh chiến.

Khấu Trọng thần nhiên thốt: "Các vị chưa trả lời câu hỏi của ta, Lý Thế Dân rốt cuộc là xua quân tấn công doanh trại của bọn ta hay chỉ khoe khoang thực lực rồi thu binh?"

Quách Thiện Tài nói: "Thiếu soái thấy như thế nào?"

Ánh mắt mọi người đều tập trung về phía Khấu Trọng, đợi gã trả lời.

Khấu Trọng cười ha hả: “Lý Thế Dân không hổ là chủ soái tung hoành vô địch, hư thực tương sinh, khiến cho người ta không biết được mục đích của y. Còn bọn ta thì không biết y xua quân tấn công hay là chỉ ra oai.”

Rồi quay sang Vương Thế Sung nói: “Lý Thế Dân đang thăm dò phản ứng của bọn ta, giả sử ta là Lý Thế Dân, nếu Thánh thượng không ra nghênh chiến, y có thể phái một lộ quân đi vòng ra phía sau của Từ Giản, chọn một địa điểm chiến lược ở đó, dựng doanh trại có thể cố thủ, cắt đứt liên lạc giữa bọn ta với Lạc Dương, tuyệt đường lương thảo của bọn ta. Nếu y có thể thành công dựng những trại kiểu đó ở bốn bên Từ Giản, Từ Giản sẽ bị phong tỏa, quân ta không đánh sẽ tự vỡ.”

Vương Thế Sung giật mình: “Thiếu soái chủ trương xuất chiến?”

Khấu Trọng thốt: “Bọn ta chẳng còn sự chọn lựa nào nữa, thế chủ động đã rơi vào tay Lý Thế Dân, khi trận thế hoàn thành, y sẽ xua quân tấn công bọn ta, kèm kẹp bọn ta không thể nhúc nhích nổi, bọn ta sẽ trở thành miếng thịt trên thớt, mặc cho y giết mổ. Thánh thượng cần phải quyết đoán, nếu không sẽ bỏ lỡ cơ hội, hối hận không kịp.”

Dương Công Khanh gật đầu: “Thiếu soái nói có lý lắm, Thánh thượng cần phải quyết định ngay.”

Hơi thở của Vương Thế Sung trở nên gấp gáp, đột nhiên quát lớn: “Cứ như đề nghị của Thiếu soái, lập tức bày trận nghênh địch.”

Lúc này phía địch trận tiếng gào thét vang trời, chỉ thấy soái kỳ của Lý Thế Dân xuất hiện ở ngoài trại, chủ soái Lý Thế Dân cùng các tướng tiến vào giữa trận quân Đường.

Khấu Trọng cười lớn: “Lý Thế Dân! Hãy cho bọn ta biết bản lĩnh thật sự của ngươi.”

Trịnh quân từ trong thành và doanh trại ùn ùn kéo vào chiến trường, quân Đường cũng bắt đầu tiến tới, đúng như Khấu Trọng dự liệu, Lý Thế Dân chọn ngọn đồi nhỏ giữa hai bên làm đài chỉ huy lâm thời, dùng cờ hiệu, trống chiến, tù và chỉ huy toàn cuộc.

Quân Trịnh đứng theo hình bán nguyệt, dựa vào thành Từ Giản, thu nhỏ tuyến phòng ngự, tập trung đội hình, cố gắng hình thành một hệ thống phòng ngự hữu cơ, đối chọi với trận vuông theo chữ tấn công tương đối lỏng lẻo của quân Đường.

Hai vạn quân Trịnh chia thành tam sư: trái, giữa, phải. Lưỡng sư trái và phải đều có năm ngàn kỵ binh, hai vạn kỵ binh ở giữa. Kỵ binh bên phải do Dương Công Khanh và Ma Thường chỉ huy, kỵ binh bên trái do Trần Trí Lực làm chủ, Bạt Dã Cương làm phó.

Bộ binh ở Trung quân chia thành bốn đại tổ, mỗi tổ năm ngàn người, lần lượt do Uất Nguyên Chân, Đơn Hùng Tín, Đoàn Đạt và Quách Thiện Tài thống lĩnh, Tống Mông Thu và Lang Phụng ở lại giữ thành.

Khấu Trọng và Trương Trí cùng Vương Thế Sung với hai ngàn thân vệ khác tập trung ở chính giữa Trung quân, chỉ huy toàn cuộc.

Quân Đường đứng theo lối phương trận, quân Trịnh đứng theo lối hình bán nguyệt, binh mã hai bên đối mặt với nhau. Đại chiến sắp diễn ra.

Trên thực tế quân Đường chỉ hơn quân Trịnh hai vạn người, nhưng vì quân Đường bố trí theo kiểu trận tấn công rời rạc, quân Trịnh áp dụng trận thế kiểu phòng thủ tập trung, nhìn kỹ lại, khắp nơi đều là quân Đường, binh lực có vẻ như hơn quân Trịnh gấp đôi.

Nhìn từ góc độ của Khấu Trọng, phía trước quân Đường có đầy đủ các loại binh chủng, kéo dài dằng dặc ở hai bên trái phải, thanh thế hãi người.

Đúng là có dũng tướng hùng mạnh, quân dung hung thịnh.

Trái lại nhìn về phía mình, vì tiền cơ đã bị đoạt mất, bị quân địch nắm mũi kéo đi, sắc mặt ai nấy nặng nề, tất cả đều có thái độ chống lại sự tấn công của quân địch một cách bị động.

Khấu Trọng loại bỏ mọi tạp niệm, quan sát tình thế quân địch, tìm sơ hở của quân địch.

Thùng! Thùng! Thùng!

Trống trận phía quân địch vang lên, ba tổ trước của bộ binh và kỵ binh ở Trung quân ở phía địch dồn ra phía trước, dừng lại ở cách quân Trịnh khoảng ngàn bước, đội hình mở rộng ra hai bên, hình thành trận Trường Phương, động tác chỉnh tề đều đặn, mau chóng mà có hiệu suất.

Tuy chưa tấn công thật, nhưng đã tạo thành áp lực to lớn cho quân Trịnh, vẫn là trận thức kỵ binh ở phía trước, bộ binh ở phía sau.

Khấu Trọng cười nói: "Hay cho một Lý Thế Dân, suýt nữa Khấu Trọng ta đã bỏ sót."

Tiếng tù và vang lên, kỵ binh quân Trịnh từ hai bên cánh chậm rãi tiến ra, dần dần tản ra chặn ở bên ngoài, hệt như một đôi bàn tay lớn.

Sắc mặt Vương Thế Sung nặng nề, hỏi: "Thiếu soái đã nhìn ra âm mưu quỷ kế gì của Lý Thế Dân?"

Khấu Trọng đáp: "Bên phải có cả thấy năm đội kỵ binh, mỗi đội ngàn người, đội ở mé trong chính là Huyền Giáp thiên binh tinh nhuệ nhất của Lý Thế Dân, cũng là kỵ binh có thể đánh tạc xuyên, nhờ cánh quân này mà Lý Thế Dân đã nhiều lần chiến thắng kẻ địch, nếu bọn ta không thể định ra kế hoạch đối phó sớm, trận này chắc chắn sẽ thua."

Trương Trí đứng một bên Vương Thế Sung ngạc nhiên nói: "Bọn này không phải chưa từng nghe qua về Huyền Giáp thiên binh của Lý Thế Dân, nhưng đội kỵ binh này nhìn bề ngoài chẳng khác gì với đội kỵ binh khác, Thiệu soái dựa vào cái gì mà phán đoán đó chính là Huyền Giáp thiên binh của Lý Thế Dân?"

Vương Thế Sung gật đầu tỏ vẻ cũng nghi ngờ như vậy.

Khấu Trọng nghiêm mặt đáp: "Xem ngựa của bọn chúng, trông có vẻ thần nhiên chỉnh tề hơn đội ngũ chiến mã khác, đây là bí quyết xem ngựa của người Đột Quyết, ngựa có xúc giác nhạy bén, nếu chủ nhân căng thẳng bất an, nó sẽ cảm nhận rõ ràng, rồi thể hiện ra hành động và thần thái. Chính vì đội nhân mã này là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, trải qua nhiều chiến trận cho nên ai nấy đều tự nhiên thoải mái, không căng thẳng như những người khác, cho nên ngựa của họ phản ánh ra điều đó."

Trương Trí nhìn kỹ, thán phục nói: "Quả đúng là như vậy, nhãn lực của Thiệu soái thật là cao minh."

Vương Thế Sung hỏi: "Bọn ta nên ứng phó thế nào?"

Khấu Trọng thần nhiên đáp: "Điểm mạnh nhất của kẻ địch chính là nơi có nhược điểm và sơ hở, nếu bọn ta có thể chặn được chúng, trong trận này Lý Thế Dân không thể nào thi triển lối đánh quen thuộc của y, còn trận sau thì cứ để trận sau tính!"

Nhìn về phía Vương Thế Sung, trầm giọng: "Quân tinh nhuệ nhất của Thánh thượng có phải là thân binh đoàn phía sau bọn ta không?"

Vương Thế Sung miễn cưỡng gật đầu: "Đúng là như vậy."

Khấu Trọng cười nói: "Không có hy sinh làm sao có thu hoạch? Thánh thượng chỉ cần lấy ra năm trăm quân cho ta chỉ huy, ta có thể đánh một đòn chặn đầu cánh quân này của Lý Thế Dân, giết cho chúng tôi bởi hoa lá. Nếu không cánh quân này từ trước trận tràn tới sau trận của bọn ta, lại quay đầu đánh ngược trở lại, bọn ta sẽ trận không thành trận, quân không thành quân!"

Tùng! Tùng! Tùng!

Trống trận vang lên, tiếng gào thét inh trời, cuối cùng quân Đường đã phát động tấn công, từ xa ào tới với đội ngũ chỉnh tề.

Đại quân hai bên cuối cùng giao phong chính diện.

oOo

Khi hoàng hôn Từ Từ Lãng vào thành Trường An, lần này gã cố gắng tỉnh táo, sử dụng các phương pháp che mắt địch, đề phòng bị cao thủ như Thạch Chi Hiền hoặc Loan Loan theo dõi rồi lén vào Đa Tình Oa của Hầu Hi Bạch.

Hầu Hi Bạch thấy gã trở lại, mừng rỡ nói: "Ta đoán được đêm nay huynh sẽ trở lại cho nên không dám đến Thượng Lâm Uyển, tình hình thế nào? Khấu Trọng có chịu nghe lời huynh không?"

Từ Từ Lãng ngồi xuống, sững sờ: "Nghe ta cái gì?"

Hầu Hi Bạch cười đáp: "Ta không biết hỏi thế nào mới phải, cho nên mới thuận miệng nói một câu, chỉ cần Khấu Trọng nâng cao cảnh giác, Dương Hư Ngạn sẽ khó thực hiện được mưu đồ. Lý Thế Dân có tính toán gì không?"

Từ Từ Lãng cười khố: "Tính toán của y là mặc kệ nó chuyện ở Trường An, giết xong Khấu Trọng hãy tính."

Hầu Hi Bạch sững sờ ngồi xuống, hoang mang hỏi: "Đó cũng gọi là tính toán gì sao?"

Từ Từ Lãng thở dài: "Chuyện này nghĩ nhiều cũng vô ích, chi bằng cứ tạm gác sang một bên. Có liên lạc với Lôi đại ca chưa?"

Hầu Hi Bạch gật đầu: "Hôm qua họ vào thành, đang ở một căn nhà sang trọng tại Sùng Nhân Lý, tất cả hình như có vẻ thuận lợi, Lôi đại ca tỏ vẻ nhún nhường, nhưng tin Tư Đồ Vinh Phúc đến Trường An đã âm thầm truyền ra. Song vì hai quân Trịnh Đường giao chiến, lại có Khấu Trọng tham gia, cho nên thu hút sự chú ý của nhà Đường, bây giờ mọi người đều bàn tán vụ này, không ai rảnh để ý đến sự xuất hiện của một gã trọc phú."

Từ Từ Lãng hỏi: "Có gặp Kỷ Thiển chưa?"

Hầu Hi Bạch lắc đầu: "Mấy ngày nay nàng không trở về Thượng Lâm Uyển, còn Âm Hiễn Hạc thì vẫn chưa có tin, có phải y đã gặp chuyện gì bất trắc không?"

Từ Từ Lăng thở dài: “Bọn ta không nên suy đoán bừa để rồi phải lo lắng.”

Hầu Hi Bạch hỏi: “Loan Loan có đến tìm huynh hai lần, phải đối phó ả thế nào?”

Từ Từ Lăng đáp: “Nếu ả lại đến tìm ta, thay ta hẹn thời gian gặp mặt tại đây. Bây giờ ta phải đi tìm Hồ Tiểu Tiên, còn có bức ‘Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ’ của huynh nữa, phải không?”

Hầu Hi Bạch phấn chấn tinh thần, mừng rỡ nói: “Rất đúng! Ta còn sợ huynh quên chuyện này. Chừng nào huynh đi đánh cấp, lúc đó ta sẽ đến Thượng Lâm Uyển tạo bằng chứng không có mặt.”

Rồi hạ giọng nói: “Thạch sư phụ vẫn không có động tĩnh gì, xem ra huynh đã thật sự làm ông ta bị thương trở lại, khiến ông ta phải tìm nơi bí mật chữa trị, hy vọng những ngày tháng này có thể dài thêm một chút.”

Từ Từ Lăng nhớ lại Thạch Chi Hiền, lập tức đau đầu, hỏi: “Bách Mỹ Đồ của huynh tiến triển như thế nào rồi?”

Hầu Hi Bạch nói: “Chỉ thiếu có mười mỹ nhân, vẽ mỹ nhân không khó, khó là ở chỗ một trăm bài thơ cho mỹ nhân, mỗi bài phải khác nhau, khiến cho ta suýt nữa phải buông xuôi.”

Từ Từ Lăng vỗ vai ỷ nói: “Đêm nay tới Thượng Lâm Uyển! Ta phải gấp gỡ Lôi lão ca, Tống nhị ca, sau khi tìm hiểu rõ rồi mới hành sự, đêm nay sẽ là một đêm bận rộn.”

oOo

Cuộc chiến tấn công và phòng thủ kịch liệt kéo dài từ sáng đến chiều.

Quân Đường chủ công, quân Trịnh chủ thủ.

Dưới sự chỉ huy của Lý Thế Dân, tướng sĩ quân Đường phát động từng đợt tấn công mãnh liệt không ngừng đối với quân Trịnh, từ bắn tên tầm xa cho đến sát lá cà, cứ liên tục diễn ra không ngừng nghỉ.

Bụi đất bay mù trời vì vó ngựa và gót giày, hai bên đều có thương vong, máu nhuộm đỏ cả thảo nguyên, thân chất đầy đồng, tình hình thảm liệt.

Khấu Trọng dùng tâm thái của Dịch Kiếm thuật đối mặt với trận kịch chiến này, bây giờ gã chẳng khác gì tướng chỉ huy, còn Vương Thế Sung trở thành tướng truyền lệnh cho gã.

Trong khoảnh khắc này gã trở thành một người chỉ huy chỉ cầu mong thành công, mỗi một tướng sĩ đều trở thành quân cờ trên bàn cờ của gã, gã bình tĩnh lạnh lùng đưa ra phán đoán, quân cờ nào nên giữ, quân cờ nào nên bỏ để có thể đi đến thắng lợi cuối cùng. Nếu không như vậy quân Trịnh đã không chịu nổi đòn tấn công của quân Đường, buộc phải lui về trại và vào thành.

Tiếng tù và vang lên, quân Đường trong trận chợt rút lui như nước cuốn, Khấu Trọng hạ lệnh truy kích, nhưng lại bị lớp quân Đường vừa mới tràn lên dùng cường cung kinh tiễn bắn về, cả hai bên lại trở thành thế cuộc đối địch.

Khấu Trọng thầm trách mình sơ suất, quân Đường lui nhưng không loạn, cả kẻ tử thương cũng được đưa trở về hậu phương, có thể biết đây là cuộc rút lui có trật tự, không nên truy kích, chỉ vì một chút sai sót mà khiến hàng trăm mạng của chết dưới tay quân địch, bởi vậy mới thấy trách nhiệm của người chủ soái rất nặng nề.

Hai bên địch ta đốt hàng ngàn ngọn đuốc, nhật chiến trở thành dạ chiến, không khí trở nên khác hẳn.

Vương Thế Sung trầm giọng nói: "Lý Thế Dân rốt cuộc muốn thế nào?"

Đây là vấn đề mà mỗi người ở phía quân Trịnh đều nôn nóng muốn biết, trên chiến trường sách lược của Lý Thế Dân biến đổi vô cùng, nếu chẳng phải có một thiên tài quân sự như Khấu Trọng ứng phó, hóa giải từng đợt tấn công, quân Trịnh chắc chắn đã thất bại.

Hai quân trùng chinh lại trận thế, di chuyển binh lính bị tử thương.

Khấu Trọng bị trúng nhiều vết thương, nhưng gã vẫn không hề để ý, thậm chí còn từ chối băng bó vết thương. Người khác tưởng rằng gã rất anh hùng, không sợ bị đau, nhưng gã biết Trường Sinh khí tốt hơn bất cứ loại thánh dược nào.

Năm trăm thân vệ do gã và Vương Thế Sung phái ra nhiều lần xuất kích, đánh tan các cuộc tấn công mạnh mẽ của quân địch, Thích Nhật cung của gã bắn ra như liên châu, khiến kẻ địch kinh hoàng khiếp đảm, nếu không chiến cuộc đã phát triển theo chiều hướng quân Đường khống chế.

Hai ngàn thân vệ tinh nhuệ của Vương Thế Sung chia thành bốn nhóm để gã điều khiển, lần nào cũng phản kích bằng tư thế mạnh mẽ, lập được nhiều kỳ công.

Trương Trí nói: “Thật là kỳ lạ, sao Lý Thế Dân vẫn chưa dùng đến Huyền Giáp thiên binh của y?”

Cho đến lúc này, một ngàn thiên binh kỵ sĩ chỉ tấn công hờ hai lượt, tinh thần đầy đủ, chờ đợi thời cơ.

Khấu Trọng mỉm cười: “Đại tướng quân có mệt không?”

Trương Trí thở dài: “Trừ phi là người sắt, làm sao lại không mệt?”

Khấu Trọng nói: “Cho nên mọi người đều mệt! Lý Thế Dân chính là chờ đợi thời khắc này, thiên binh của y mới phát huy tác dụng lớn nhất.”

Nói chưa dứt lời, một toán kỵ binh từ phía quân Đường chưa từng tham gia trận chiến này bắt đầu dồn ra phía trước, trong đó có cả thiên binh kỵ đội, hai vạn kỵ binh lui về trùng chỉnh lại trận thế, án binh bất động, song nếu Lý Thế Dân hạ lệnh, lúc nào chúng cũng có thể tiến ra chiến trường.

Địch quân không ngừng áp sát tới.

Khấu Trọng rút Tĩnh Trung Nguyệt quay về phía năm trăm kỵ binh đã nghỉ ngơi đầy đủ, quát: “Thành công hay thất bại, phải xem bản lĩnh của bọn ta.”

Năm trăm chiến binh hưởng ứng rền vang, bây giờ Khấu Trọng đã trở thành lãnh tụ trong lòng họ, ai nấy đều vui mừng khi đi theo gã, liều chết vì gã. Chuyện này tuy phạm vào điều đại kỵ của Vương Thế Sung, nhưng Khấu Trọng không màng gì nữa.

Bộ binh Trung quân ở phía trước theo sự chỉ thị của tiếng trống và cờ hiệu, di chuyển ra hai bên để lộ ra lối đi, Khấu Trọng dẫn quân xông ra, nghênh đón Huyền Giáp thiên binh và hàng vạn quân Đường.

- o O o -